

ETTERORD

Man må kunne si at Arne Henriksen er i siste del av sin karriere. Langsomt har ting vokst sammen: arkitektfaget, ekteskapet, familien, kontoret, hjemmet, reisene. Alt er i ferd med å danne en stor sammenhengende form.

Et puslespill av omstendigheter og tilfeldigheter virker enklere når man ser tilbake. Eller var alt dette planlagt? Et glimt fra 1992 – jeg var timelærer på Arnes kurs på AHO, og var på skolen tidlig om morgenen for å gjøre klar lysbilder. Arne skulle forelese for studentene en time senere, og jeg støtte overraskende på ham der han satt alene i det mørke kontoret. En time i mørket. Han er en større strateg enn mange er klar over.

Men hvilken sammenhengende form egentlig? Har ikke Arne Henriksen, mer enn andre arkitekter, strukket sitt arkitektoniske uttrykk? Det har han. Mens mange av hans samtidige har vært begrensede i sitt «ordforråd», har Arne Henriksen stadig utvidet sitt eget. For de som kjenner hans arkitekturbibliotek og hans nøye planlagte studiereiser har ikke dette vært uventet. Som aktuelle kommentarer og tolkninger har prosjektene hans gitt føde til norsk arkitekturdebatt i mange tiår. Begeistringen over fagets stadige utvikling, og trangen til å dele denne begeistringen har gjennomsyret Arne Henriksens virke, enten det er som utøvende arkitekt, pedagog, jury-medlem eller deltaker i fagmiljøet. I tilbakeblikk er dette arbeidet imponerende omfattende og konsistent.

«Det er utrolig hva disse tynne ribbene kan klare ...» skriver han i et lite essay om paraplyens konstruksjon, men «I et uventet vindkast vrenger alt seg og kollapser. Vi står avkledd tilbake i vinden og regnet ...» Om sine egne byggverk snakker Arne Henriksen sjelden med mer følelser enn nødvendig. Profesjonaliteten settes foran det meste. Og troen på at arkitekturen taler for seg. Det er likevel ofte noe uforklarlig som gir byggverkene en grunntone.

Laila Haugan må ha vært viktig fra begynnelsen – mange husker enda deres sære, men svært vakre konkurranseutkast for Wessels plass i Oslo. Senere ser vi hennes medvirkning i mange prosjekter, enten direkte eller som tilbringer av ideer og inspirasjon fra kunsten. Det må være denne ballasten som gir Arne Henriksens mangfoldige arkitektur en uvanlig stabilitet.

CARL-VIGGO HØLMERBAKK

EPILOGUE

One must say that Arne Henriksen is in the last phase of his career. Gradually, things have grown together: his architectural practice, his marriage, family office, home and travels. It's all merging into a continuous form.

A jigsaw puzzle of circumstances and coincidences can look straight forward in retrospect. Or was all this planned? A glance from 1992 – I had a temporary job as a teaching assistant with Arne's course at AHO, and would get to the school early in the morning to prepare a slide show. Arne was supposed to lecture to the students an hour later and I was surprised to run into him, sitting alone in the dark office. An hour in the dark. He was more of a strategist than many realized.

But what, really, is his continuous form? Hasn't Arne Henriksen, more than most architects, laid out his architectural expression? He certainly has. Whereas the «vocabulary» of many of his contemporaries has been limited, Arne Henriksen's has been constantly expanding. This is not unexpected among those familiar with his architectural library and his meticulously planned study trips. As topical comments and interpretations, his projects have nourished debates about Norwegian architecture for decades. Arne Henriksen's efforts have been imbued with enthusiasm for the discipline's ongoing developments and his need to share his fervor, whether he was acting as an architect, a teacher, a jury member or a participant in professional circles. Looking back, this work was strikingly comprehensive and consistent.

«It's amazing what these thin ribs can manage ...» he wrote in a little essay about the construction of umbrellas, yet «a little gust of wind turns it inside-out and it collapses. We're just standing there naked in the wind and rain ...». Arne Henriksen rarely speaks of his own constructions with more than a modicum of emotion. His faith in architecture is self-evident. Still, there is something often inexplicable that imbues his structures with a fundamental tone.

Laila Haugan must have been important from the outset – many still remember their uncommon, but utterly delightful competition proposal for Wessels plass in Oslo. We later see her influence in several projects, either directly or as a liaison to ideas and inspirations from the art world. It must be this ballast that gives Arne Henriksen's versatile architecture its exceptional stability.

CARL-VIGGO HØLMERBAKK